

да запази мира въ Македония. Намирамъ обаче, че пжтя, по който нашето правителство върви, не е най-правия.

Трѣбва всѣки отъ насъ да си зададе въпросъ: отъ що произлизатъ революционнитѣ движения? И тогава да се пита: какъ се отстраними? До като Македония бѣше въ срѣдната на Турската империя, затворена отъ всѣкадѣ отъ свѣтлината на европейския свободенъ животъ, можеше да се прѣнася отъ населението турското робство съ по-малко ропотъ, още повече, че и икономическото положение на държавата не бѣше тогава така ужасно, както е днесъ. Щомъ се освободи България, работитѣ се измѣниха коренно. Турцитѣ увеличиха неволитѣ на Македонскитѣ и Одринскитѣ българи, защото считаха Българския народъ като главенъ виновникъ за нещастията на Османската империя въ послѣдната война. Притесняванитѣ българи бѣгаха въ Княжеството. Сигурността на живота, на имота, на честта въ свободна България дѣйствуваша и дѣйствуватъ най-силно на Македонскитѣ българи. Училищата дадоха развити младежи, които немогатъ да понесатъ ония понижения на човѣшкото достоинство, на които е изложена раята въ Турско. Питамъ азъ: може ли оня учителъ, на когото жената е обезчестена, да бѣде вѣренъ подданикъ на Султана? Могатъ ли ония бащи въ Горна Джумая и въ Куманово и на много още мѣста, на които дѣцата сж изнасилени по най-вѣрски начинъ, да бждатъ доволни отъ турския режимъ? Могатъ ли ония, които сж оплѣнявани отъ разбойници да не съчувствуватъ на разпаленитѣ глави, които имъ проповѣдватъ, че съ кръвъ ще се спечели свободата? Могатъ ли Кумановци, Велешани, Прилѣпци и Щипяни да гледатъ още равнодушно, когато врагъ се вкарва между тѣхъ въ лицето на тѣхенъ братъ сърбинъ, да ги раздѣли, да ги ослаби, да развали тѣхната общинска сила, едначка, на която почива тѣхната надѣжда въ бѣдѣже?

Обвиняватъ Българската църква, че не могла да умирява духоветъ. Това обвинение е безумно. Когато Църквата имаше авторитетъ, тя можеше да посредствува между властта и народа. Сега Турското правителство убива тоя авторитетъ. Духовенството нѣма сила да пази народа отъ грабежи, отъ убийства и отъ обезчестявания, затова то не може да дѣйствува на тоя народъ и да иска. Духовенството самъ е гонено и убивано безнаказано и То е безсилно въ страната.

Лошото положение въ Македония е принудило грамадна маса македонци да бѣгатъ въ България. По мои изчисления, направени отъ послѣднитѣ статистики, въ Княжество България има 60000 македонци, заселени окончателно и най-малко 30000 души врѣмено живущи. Всѣкиятъ тоя народъ неможе да забрави злочинствата въ татковината си. Македонцитѣ въ България всѣки день четатъ за убийства, грабежи и безчестения, вършени върху тѣхни роднини и познати. Възможно ли е те да мируватъ въ България? Може Българското правителство да употрѣбява каквито ще усилия да държи въ миръ тая безпокойна емиграция, но пай-сетиѣ то ще я испусне изъ ржцѣтѣ си. Цѣлия български народъ ѝ съчувствува и тя е силна.